

## 175. Väte kyrka

Pl. 31

Litteratur: F vid 271 B, W 79.

Gravsten med majuskeltext och en kort, sekundär runinskrift. Stenen ligger i norra delen av koret som den mellersta av de tre gravhällarna mellan altarestaden och korbänken.

Gravhällen har varit känd redan för C. G. Hilfelings och är registrerad av G. Lindström i Anteckningar om Gotlands medeltid 2 (1895) med nr 116. De oansenliga runorna innanför stenens skriftband observerades först av Alfred Edle. Denne meddelade sin iakttagelse till O. v. Friesen, som 1936 företog den första granskningen. E. Wessén redovisar den 1944.

Grå kalksten med skiftning i rödbrunt. Svagt trapetsoid form. Längd 2,18 m, bredd 0,89 – 0,85 m. Majuskelinskriften längs kanterna är synnerligen välformad och korset i mittfältet praktfullt. Majuskelinskriften lyder: + HIC : REQVIESCIT : OLAVVS : DE : YRTV : QVI : OBIIT : ANNO ... M.CC.XC.III : PRIDIE : KALS : MARCII [överstruket och ersatt med ett FEbr nedanför]: CV ... ANIMA : REQVIESCAT : IN : PACE : AMEN. Runinskriften är inristad med kniv i mittfältet, omedelbart under majuskelinskriftens början. Den är knappt 20 cm lång med 1,5 cm höga runor.

Inskrift:

**hik rekuiescīt ǫ -**  
           5          10          15

»Hic requiescit O(lavus).»

Till läsningen: Runtecknen är ganska valhänt formade. Några av topparna skär skriftbandets inre ramlinje. Runföljden 1–10 är säker. R 11 är övre hälften av en huvudstav, förmodligen kort-**s** som tecken för **c**. Toppen av r. 13 är oklar. Detsamma gäller de båda eventuella bistavarna på 14 **o**. Av r. 15 återstår endast huvudstaven. I mellanrummen mellan orden är det osäkert, om det funnits skiljetecken.

O. v. Friesen har urskilt r. 1–13 och huvudstavarna i r. 14–15; E. Wessén r. 1–9 samt spår av ytterligare två runtecken.

Gravhällen har alltså lagts över Olov från Örter som dött den 31 januari 1294. Ortnamnet är bevarat på gården 2,5 km SV om kyrkan. Från vilken tid runinskriften, som sålunda är en direkt transkription av majuskelinskriftens inledning, stammar är svårt att uttala sig om. Genom att ramlinjen skär runornas huvudstavar skulle man kunna frestas tro, att runinskriften är äldre än majuskelinskriften, men detta är av många skäl orimligt, först och främst på grund av placeringen direkt under majuskeltexten och runristningens improviserade karaktär. Men helt visst är den medeltida.

## 176. Väte kyrka

Pl. 31

Litteratur: W 82 b.

Gravstensfragment med runinskrift. Det är första gången noterat av E. Wessén 1961 och förvaras i sakristian. Stenens tidigare öden är okända.

Ljusgrå kalksten. Längd 51 cm, bredd 25 cm, tjocklek 10 cm. Runornas höjd 5–6 cm. Gravstenen har haft trapetsoid form. Det bevarade fragmentet förefaller snarast att vara huvudändans vänstra del med in-